

първата будка сграбчил вестника.

- Ръцете ми трепереха, когато го разгрях. Каточели щях да прочета в тези страници съдбата си. Ами, ако не е поместено? Ами, ако резултат в редакционната поща? Тези мисли течеха в ума ми, като порой, и докато се гонеха, ето че окото ми попадна на стихчето. Прочетох го веднаж, дважд... Да, както го бях написал, така и излязло, - без нито една запетайка разлика. Сгънах вестника и се запътах към къщи. По пътя пак го разгрях, пак ~~препознат~~ четех... Пямате съмнение! У дома нашите седяха в кухнята. Извадих вестника и зачетох разни хуморески. На някои се смееха, на други - не. Зачетох и моето стихче и - дали, защото е било сполучливо, или защото сам се засмях - всички започнаха да се смеят. Но аз ги помъчих: не им казах веднага, че аз съм авторът... Най-сетне не се стърпях. Откровението ми не предизвика изненада. "Асла, ти открай време си шегадкия". Все пак, зарадваха се.

- Как ти дойде на ума да пишеш?

- Подражах на брата си Тома. Той вече пишеше в същия вестник с псевдоним Голголенко. Защо, рекох, да не се опитам и аз?

/ Изобщо пътищата на братята Тома и Христо често биваха еднакви до фаталност: и двамата започнаха в това "К'во да е", и двамата минаха през Военното училище, служиха на социализма и умряха млади, с перо в ръка/.

Все по това време Ведбал събирате у дома си махленски момчета и им четеше в ръкопис произведенията, които ще се явят след якои ще ден "черно на бяло". Правеше му удоволствие да вижда похудата на своите другари от това необикновено явление: да дращат, а ^{да} излезе напечатано с печатарски букви пред цял свят!

В тази домашна обстановка съм попаднал и аз, макар и не всеки ден, защото Христо живееше далече от центъра - не около редакции и "Борисови градини"... След като се извървяваше почти цялата дълга улица "Пирот" /сега "А. Жданов"/; след като се отминаваха с героична воля многобройни бозаджийници и мъжествената бирария "Тигър", и след III-а софийска мъжка гимназия, възвизваше се вдясно: това беше северната част на ул. "Овче поле", ~~където~~ на която се намирате къщата на Христо, по-право - на родителите му. "Овче поле", № 66. Живееха под наем. Това беше обикновена юбунарска къща: паянтова, гъсто населена и съвсем непригодна за поетическа дейност... Сам Ведбал по-късно /през 1918 г./ се посмя на особеностите на тази къща, като я описа в стихотворението "Поетична обстановка":